

Поштовани господине Вукадиновићу,

На сајту НСПМ 19. марта 2012. објављен је приказ књиге [„Албански геноцид над Србима у 20. веку“](#) чији је аутор ваш сарадник Добрица Ђајић. Са великим закашњењем сам био у прилици да прочитам овај текст и да у њему пронађем тврдњу која је мени приписана. Стављати у такав контекст (страдање српског народа на Косову и Метохији у 20. веку), нечега што аутор тврди да је моја изјава, не само да је некоректно и нетачно и у супротности са основним принципима новинарства или научности (што су очито претензије аутора) - мора се схватити и разумети не само као неспретно и површно, без улагања мало више интелектуалног труда за разумевање и «читање» једне туђе изјаве, већ и као злонамерно подметање.

Ваш аутор тврди да „на страдања српског живља на том простору из бројних разлога треба стално подсећати, иако данас има историчара, као што је нпр. Милан Ристовић, који сматрају да би било најпрагматичније у потпуности се одрећи Косова, при чему се, из ко зна којих побуда, пренебрегавају албанска настојања да своју експанзију спроведу на принципима Призренске лиге и територија које су тада захтевали“.

Овај став и „ко зна какве побуде“ приписане „неким историчарима“, као што је „напр. Милан Ристовић“, који по Ђајићу, мене и неименоване колеге ставља раме уз раме са идеолозима албанског национализма и сепаратизма (уз све оно што је био њихов погубни резултат по егзистенцију српског и друго не-албанског становништво Покрајине), као, ваљда, главне кривце за свеколику српску косовску несрећу и све промашаје и поразе косовске политике на овом простору од 1878. до данас. Сматрам, да нема сврхе, а било би и крајње неукусно, да упућујем аутора текста на све оно што сам у својим књигама и чланцима, писао и о историји Балкана, Србије и Косова и Метохије. Још мање, да се позивам на свој лични, породични и емоционални однос према овом делу Србије.

Пажљиво читање, уз вођење рачуна о ономе што се чита, уз аналитичности и разумевање контекста, основни су предуслови да се схвати оно што је прочитано - ако уопште постоји таква намера. Много је лакше употребити „методологију“ којом се

Пише: Милан Ристовић
уторак, 31 јул 2012 14:24

послужио Ваш сарадник, о којој немам више ништа да додам. Упућујем аутора приказа, без икакве жеље да улазим у даљу расправу, да још једном прочита оно што сам изјавио новинарки „Времена“ у разговору поводом изласка из штампе књиге о историји приватног живота код Срба, чији сам један од три аутора.

Узгред, о начину како се пишу критички и информативни прикази, имао сам задовољство да учим од својих уважених професора а затим, да и сам, неколико година томе подучавам своје студенте.

Свестан сам, да у нашој публицистици и штампи исправке и деманти немају ни одговарајуће место у јавном дијалогу, нити потребну, одговарајућу тежину, ипак сам принуђен, да тражим од Ваше редакције да објави моје писмо. Њему прикључујем и ових неколико реченица из којих је Ваш аутор, волшебно „извукао“ оно што је њему било потребно и у сврху којој је требало да послужи.

Мој одговор на питање новинарке „Времена“ Соње Ћирић лако је пронаћи на сајту листа „Време“, (бр. 1109, од 12. фебруара 2012. године), али га, ипак, овде у потпуности наводим.

Соња Ћирић, „Историја као свакодневница“

„Време“ бр. 1109, 12. фебруар 2012.

(Питање: **Ове године је сто година од Првог балканског рата. Шта се променило?**)

Пише: Милан Ристовић
уторак, 31 јул 2012 14:24

Одговор: „Балкански ратови су били први модерни ратови на овом простору, и значили су завршетак процеса дуготрајног распада Отоманског система и заокружење територија балканских држава. Истовремено, показали су и до које мере су балканске државе неспособне да изађу на крај са својим територијалним претензијама што је довело до Другог балканског рата, а затим се наставило укључивањем Бугарске (у табор Централних сила) и током Првог светског рата. Од тога је остао комплекс схватања о закинутим националним територијама, обесправљеним мањинама, о припадности или неприпадности овој или оној територији, етници. Све је то увезано у клупко које никако да се размрси, укључујући и све што се догађа са Косовом, без обзира што је у демографском смислу територија веома промењена у односу на 1912. годину па и на време после Другог светског рата. Тешко је, због дубоке емоционалне и идентитетске везе с тим простором, донети тешку или ако хоћете политички прагматичну одлуку и у потпуности га се одрећи. То није само политички проблем, или питање територије, то је емоционални и идентитетски проблем: у којој мери смо способни да донесемо једну такву радикалну одлуку. И то је мука с којом се ми као друштво сада боримо“.

С поштовањем,

Милан Ристовић